

handlingen – at blive inddraget i tingene og give vores input til de forhandlinger, der er pågået, og derfor har vi beklaget den situation, der er opstået. Vi har ikke ønsket den situation, men det er som sagt ikke en situation, vi selv har bragt os i. Det er en situation, som regeringen har bragt os i.

Den aftale, der er indgået, står i forhold til det, vi tog stilling til ved førstebehandlingen, til en ren dumpekarakter. Det er traditionel venstrefløjspolitik, hvor man opererer med større skatter og afgifter for at finansiere det stigende offentlige forbrug, og det er traditionel venstrefløjspolitik i den forstand, at man slår ned på boligejerne, bilejerne og erhvervslivet for at hente penge ind til de offentlige kasser. Men det er der for så vidt ikke noget mærkværdigt i, når man kender udspillet og ved, hvilke forligspartier der nu står bag aftalen.

Det er sagt, at forliget er udtryk for en særlig »Robin Hood-mentalitet«, hvor man tager fra de rige og giver til de fattige. Jeg må sige, at efter at have gransket aftalen – og jeg er sikker på, at vi i stigende grad vil få ret, når nu aftalen bliver udmøntet – har jeg meget svært ved at se, hvor denne Robin Hood-effekt kommer ind. O.k., på ét punkt er der måske virkelig en Robin Hood-effekt, nemlig dér, hvor man plyndrer og tager fra de rige og i øvrigt lige supplerer med også at tage fra alle andre. Men det er meget svært at se den anden del af Robin Hood-effekten, nemlig at man dér, hvor der gives noget ud, kompenserer dem, der måtte lide tab, når der også tages noget fra den ganske almindelige, brede del af befolkningen, som der gøres med dette indgreb.

Det er blevet sagt, at alternativet til den aftale, som nu er indgået, havde været, at man over de næste 3-4 år skulle spare 15 mia. kr. på de offentlige budgetter. Jeg har set indlæg i dagspressen, som de socialdemokratiske folketingsmedlemmer helt givet er sat til at skrive for dog at prøve at få lidt folkelig sympati for denne aftale. Den folkelige sympati er der jo stort set ikke, men for dog at få lidt forsøger man at fremmale et skræmmebillede af, at alternativet var at spare 15 mia. kr. over den nævnte periode.

Helt ærligt: Hvis regeringen ikke kan forestille sig at spare 15 mia. kr. på de offentlige budgetter over en 3-4-årig periode, synes jeg, vi har en meget, meget lidt ambitiøs regering. Jeg synes også, det varsler meget ilde for det finanslovudspil, vi skal se senest ved udgangen

af august, at regeringen er så fuldstændig blottet for tanker om at foretage offentlige besparelser. Men egentlig er det ikke så overraskende. Det falder jo fuldstændig i tråd med det, der i øvrigt også er en del af pakken, nemlig at man ikke har nogen fantasi til at forestille sig offentlige besparelser, og så må man selvfølgelig ud og hente pengene hos boligejerne, bilejerne og erhvervslivet.

For os i Dansk Folkeparti er det at spare måske 4 mia. kr. om året på de offentlige budgetter langt at foretrække frem for den aftale, der er indgået her, og vi har også mange forslag til, hvor der kunne spares noget – det skal jeg allerede nu sige, hvis nogen kunne tænke sig at høre det. Vi vil igen i år i forbindelse med finanslovforhandlingerne selvfølgelig konkretisere meget nøje, hvor vi vil foreslå offentlige besparelser, så ingen kan være i tvivl. Vi lægger også på det punkt vores politik fuldstændig åbent og ærligt frem, for vi er enige i, at der skal gøres noget.

Vi er enig med regeringen i, at selvfølgelig skal man ikke bare, når betalingsbalancen sandsynligvis på nuværende tidspunkt viser et minus, læne sig tilbage og ingenting gøre. Selvfølgelig skal man foretage sig noget, men det er jo ikke ligegyldigt, hvad man foretager sig, og der er altså to muligheder: Enten skal man gribe ind over for det private forbrug, eller også skal man operere med offentlige besparelser, og vi foretrækker altså det sidste i stedet for dette meningsløse indgreb.

I forhold til regeringens første oplæg, som vi diskuterede ved førstebehandlingen, får erhvervslivet nu som følge af forliget tidslerne, kan man sige, men ingen nedsættelse af selskabsskatterne, og det mener vi selvfølgelig ikke er den rigtige vej at gå. Netop når vi diskuterer problemerne med betalingsbalancen, er det jo vigtigt at sørge for, at den danske konkurrenceevne ikke forringes, men forbedres, og hvis man lægger yderligere omkostninger og bureaukrati på virksomhederne, forbedrer man altså ikke konkurrenceevnen – tværtimod.

Jeg sagde som indledning, at jeg havde prøvet at granske aftalen for nogle positive elementer, og jeg vil gerne trække en anden ting frem ud over det, at man nu kan bruge sit parlamentariske grundlag til at føre politik med, og at det forhåbentlig også sker om nogle år, når vi har fået en anden regering. Det positive ligger i forbindelse med den tanke, at man vil lave en økonomisk omlægning, der i høj grad kommer